

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟ ΘΕΟΥ ΕΞΑΡΤΗΣΕΩΣ ΤΩΝ
ΕΘΝΩΝ.—ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ
ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ.

ΠΟΣΟΝ συνεχῶς λησμονοῦμεν ὅτι οὐχὶ μόνον ἀτομικῶς, ἀλλὰ καὶ ἔθνικῶς, ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐξαρτώμεθα. Πᾶν ἔθνος εἶναι ὅ,τι ὁ Θεὸς ἔκαμεν αὐτό· καὶ μόνος ὁ τὰ πάντα διέπων δύναται νὰ κάμῃ καὶ ἡμᾶς ὅ,τι ἐλπίζομεν νὰ κατασταθῶμεν. Τὸ ὄμμα τοῦ Θεοῦ ἐφορᾷ κοινωνίας ὡς καὶ ἄτομα, ἔθνη ὡς καὶ κοινωνίας.

“Εἰς ὅλους τοὺς δρόμους σου τὸν Θεὸν γνώριζε, καὶ αὐτὸς θέλει διευθύνειν τὰ βήματά σου,” εἶπεν ὁ σοφὸς Σολομών. Οὐδεὶς ἐξήσέ ποτε, ὅστις μᾶλλον ἐθαῤῥεύετο εἰς τὰς δυνάμεις τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὄπλων παρ’ ὃ ἐκ τῆς Ἀραβίας Προφήτης· καὶ αὐτὸς, μ’ ὄλον τοῦτο, ἐπεκαλεῖτο τὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ, ἐνώπιον τοῦ στρατεύματός του, κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς μάχης. Ὁ Ξέρξης ἐξήτησε νὰ καθέξῃ τὴν ὁρμὴν τῶν κυμάτων, σιδηρᾶς ἀλύσεις ῥίφας εἰς τὸ πέλαγος· καὶ ὅμως δὲν ἐτόλμα νὰ ὀδηγήσῃ τὸν στρατὸν εἰς τὸ στάδιον τῆς συμπλοκῆς, χωρὶς πρῶτον νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἱερόν, ν’ ἀκούσῃ τὰς συμβουλὰς τῆς θρησκείας, καὶ νὰ προσφέρῃ θυσίαν καὶ δεήσεις. “Ὅλα σχεδὸν τὰ ἔθνη ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην δεσμοῦ τινὸς μεταξύ γῆς καὶ οὐρανοῦ. Εἰς τοὺς πολέμους τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, καὶ ἄλλων Ἐθνικῶν, ἡ παρουσία ἱερωμένων ἦτον ἐπίσης ἀναγκαία καθὼς ἡ τῶν στρατιωτῶν. Ἦτταν περιέμενον ὁσάκις ἐλησμόνουν τὴν ἐξάρτησιν αὐτῶν ἀπὸ τὴν ὑπερτάτην Θεότητα. Ἄν δ’ ἐκεῖνοι, μὲ θρησκείαν τόσον πλήρη δεισιδαιμονίας, καὶ λατρείαν τόσον γελοιώδη, εἶχον εὐαισθησίαν, τρυφερότητα συνειδήσεως, ἥτις ἀπηγόρευε τὴν ἀπὸ κτισμάτων ἐξάρτησιν, τί νὰ εἴπωμεν ἡμεῖς περὶ τῆς κατὰ πράξιν ἀθεΐας, ἥτις φέρει τὰς σημερινὰς Χριστιανικὰς κυβερνήσεις νὰ λησμονῶσι Κύριον τὸν Ποιητὴν αὐτῶν ;

Τῆς ἀμελείας ταύτης καὶ λήθης τοῦ ὑπερτάτου Κυβερνήτου ὑπάρχουσι, μ’ ὄλον τοῦτο, καὶ τινες ἐντιμοὶ ἐξαίρεσις. Ὅποτε, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πολέμου τῶν Ἀγγλοαμερικανῶν, συνελθόντες οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ νεοσυστάτου ἔθνους, ἐσκέποντο περὶ τῆς μορφώσεως τοῦ Συντάγματος, μετὰ τοῦ Οὐασιγκτῶνος ἐπὶ κεφαλῆς, ἀπήντησαν κατὰ φυσικὸν λόγον μεγάλας καὶ σπουδαίας δυσκολίας. Τοιαῦται δὲ ἦσαν καὶ τόσον ἀπειλητικαί, ὥστε μετὰ ἐβδομάδας ἐξερουνήσεως καὶ μόχθου, καὶ οὐ μικρᾶς διχονοίας, ἀναστάς ὁ σεβάσμιος Φραγκλῖνος, εἶπε, “Κύριε Πρόεδρε, καταρχὰς τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, κινδύνου ἔχοντες αἰσθησιν, προσηυχόμεθα καθ’ ἡμέραν εἰς τὴν αἴθρυσαν ταύτην, ἐπικαλούμεναι τὴν προστασίαν τοῦ Παντοκράτορος. Εἰσηκούσθησαν δ’ αἱ προσευχαί μας, καὶ χάριτι θεῖα ἔλαβον τὴν ποθομένην ἀπόκρισιν. Ὅσοι ἐξ ἡμῶν ἐνησυχολοῦντο εἰς τὸν ἀγῶνα πρέπει συνεχῶς νὰ παρετηρήσαμεν τὴν ὑπὲρ ἡμῶν θεῖαν μεσολάβησιν. Εἰς τὴν εὐμενῆ ἐκείνην Πρόνοιαν ὀφείλομεν τὴν παροῦ-

σαν εὐκαιρίαν τοῦ ἐν εἰρήνῃ συσκέπτεσθαι περὶ τῶν μέσων τῆς μελλούσης ἡμῶν εὐδαιμονίας. Τώρα δὲ, ἐλησμονήσαμεν τὸν κραταῖον ἐκεῖνον φίλον; ἢ φανταζόμεθα ὅτι πλέον δὲν μας χρειάζεται ἡ βοήθειά του; Πολὺν χρόνον ἤδη ἐξῆσα· ὅσω δὲ περισσότερον ζῶ, τόσον ἰσχυροτέρας ἀποδείξεις βλέπω τοῦ ὅτι ὁ Θεὸς διέπει τὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἄν δὲ οὔτε στρουθίον πίπτη χωρὶς τῆς βουλῆσεώς του, εἶναι δυνατόν νὰ ἐγερθῇ αὐτοκρατορία χωρὶς τῆς βοηθείας του; Τὰ ἱερά συγγράμματα, κύριε, μᾶς βεβαιοῦσιν ὅτι, “ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκόπισαν οἱ οἰκοδομοῦντες.” Τοῦτο σταθερῶς πιστεύω καὶ πιστεύω περιπλέον, ὅτι χωρὶς τῆς συνεργίας του θέλομεν ἐπιτύχειν εἰς τὴν πολιτικὴν ταύτην οἰκοδομὴν ὄχι καλῆτερον παρ’ οἱ τὴν πυργοποιεῖαν τῆς Βαβέλ ἐπιχειρήσαντες. Θέλουσι μᾶς διαιρεῖν τὰ μικρὰ, ἰδιαιτέρως, τοπικὰ ἡμῶν συμφέροντα, καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ θέλομεν γένειν ὄνειδος καὶ παροιμία εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. Τὸ δὲ χειρότερον, οἱ ἄνθρωποι μετὰ ταῦτα ἐνδέχεται, ἀπὸ τὸ ἀτυχεῖς τοῦτο παράδειγμα, ν’ ἀπελπισθῶσι περὶ συστάσεως κυβερνήσεων διὰ τῆς ἀνθρωπίνου σοφίας, καὶ ν’ ἀφίνωσιν αὐτὴν εἰς τὴν τύχην, τὸν πόλεμον, ἢ τὴν κατάκτησιν. Προτείνω λοιπόν, ἀπὸ τοῦ νῦν νὰ προσφέρωμεν κατὰ πᾶσαν πρωίαν εἰς τὴν συνέλευσιν ταύτην πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν μας δεήσεις, ἐπικαλούμεναι τὴν ἀντίληψιν τοῦ Ὑψίστου, καὶ τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἡμετέρων σκέψεων.” Τοιοῦτο πνεῦμα ἔτρεφον οἱ γενναῖοι ἐκεῖνοι φιλοπάτριδες, καὶ τοιαύτην ἔκαμαν ἀπόφασιν.

ΘΥΜΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ.—Φίλος μου τις, ὁ ὁποῖος εἶχε διατρίψειν εἰς τὴν Ταπροβάνην, ὑπῆγεν εἰς τοὺς Ζωολογικοὺς Κήπους τοῦ Λονδίνου, ὅπου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὕρισκετο ἐλέφας ἐκ τῆς νήσου αὐτῆς. Οὗτος κατὰ πρῶτον δὲν περιεργάσθη τὸν φίλον μου ἰδιαιτέρως· ἀλλ’ ὅτε ἤκουσεν αὐτὸν ὀμιλοῦντα Ταπροβαναιστὶ, ἔδειξε τὰ πλέον ἀναμφίβολα σημεῖα χαρᾶς καὶ ἠδονῆς, περιστρέφων τὴν προβοσκίδα, καὶ χαϊδεύων τὸν νέον αὐτοῦ φίλον μεθ’ ὅλης τῆς ἀγαλλιᾶσεως ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος μακρὰν εἰς τὰ ξένα εὕρισκόμενος ὑποδέχεται συμπατριώτην νεοφερμένον.

ΜΙΚΡΑ τις σκέψις περὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀγροτικοῦ βίου θέλει μᾶς δεῖξειν πόσον εἶναι κινδυνῶδες ν’ ἀφίνωνται ἀπαίδευτοι οἱ χωρικοί. Ἐν τῇ μοναξίᾳ τῶν ἀγρῶν ὁ ἀκαλλιέργητος νοῦς εἶναι πολὺ δεκτικώτερος φανατισμοῦ καὶ δεισιδαιμονίας παρ’ ἐν τῇ μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τῆς συγκρούσεως τῶν πόλεων. Εἰς τοιαύτην στάσιμον ὑπαρξίαν δὲν ἀποκτᾷ ὁ νοῦς κάμμιαν δραστηριότητα, οὔτε συνειθίζει τὰς ἐρεῦνας καὶ παραβολὰς, δι’ ὧν ἡ πλάνη ἐξελέγχεται. Τὸ ἐλάχιστον ἀποδείξεως ὁμοίωμα ἀρκεῖ πολλάκις παρ’ αὐτοῖς νὰ ὑποστηρίξῃ ἀπάτην, ἥτις ἀλλαχοῦ ἤθελεν εὐκολώτατα φανερωθῆναι.